

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж3-9/25
27.11.2025. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, као суд трећег степена, у већу састављеном од судија Радомана Спариха, председника већа, Милене Петровић и Дејана Лукића, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном поступку против окривљеног Марка Максимовића из Брњице, Општина Кнић, због продуженог кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу и браниоца окривљеног, адвоката Александра Богићевића из Крагујевца, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-239/25 од 24.7.2025. године, у седници већа одржаној у смислу члана 464. став 1. у вези члана 447. Законика о кривичном поступку, дана 27.11.2025. године, донео је једногласно

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване, жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Богићевића и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-239/25 од 24.7.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-239/25 од 24.7.2025. године, након одржаног претреса, усвојена је жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу и преиначена пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К-42/24 од 10.03.2025. године, тако што је окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело недозвољене полне радње из члана 182 став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у од 1 (једне) године и 4 (четири) месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 30.12.2022.године до 05.02.2024.године и време проведено на мери забране напуштања стана, која је трајала почев од 05.02.2024. године до 30.04.2024. године. Истом пресудом на основу члана 258. Законика о кривичном поступку (ЗКП) оштећена ББ, преко законског заступника оца ВВ је упућена да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку. Исто тако, на основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, при чему ће о висини трошкова насталих пред судом правног лека, у смислу члана 267. ЗКП, одлучити другостепени суд посебним решењем, а о висини осталих трошкова ће одлучити првостепени суд посебним решењем, сходно одредби члана 262. став 2. ЗКП.

Против другостепене пресуде жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена укине пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-239/25 од 24.7.2025. године и предмет врати на поновно суђење или пресуду преиначи, тако што ће за недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ, окривљеног АА, осудити на казну затвора у дужем трајању, и

- бранилац окривљеног АА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, неправилне одлуке о кривичној санкцији и о другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу као суд трећег степена, преиначи пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-239/25 од 24.7.2025. године и потврди пресуду Вишег суда у Крагујевцу 2К-42/24 од 10.03.2025. године или да укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење или преиначи другостепену пресуду у погледу изречене казне окривљеном и окривљеног ослободи од плаћања трошкова кривичног поступка.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу, поднео је бранилац окривљеног са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, одбије као неосновану жалбу јавног тужиоца.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу је у поднеску Ктж-606/25 од 12.11.2025. године, који је достављен браниоцу окривљеног, предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, усвоји као основану жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу, укине пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-239/25 од 24.7.2025. године и предмет врати на поновно суђење или пресуду преиначи, тако што ће за кривично дело недозвољене полне радње из члана 182 став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ, окривљеног АА, осудити на казну затвора у дужем трајању и одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног, адвоката Александра Богичевића.

Апелациони суд као суд трећег степена је одржао седницу већа, у смислу члана 464. став 1. у вези члана 447. став 1. и 2. ЗКП, у присуству браниоца окривљеног, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, на којој је размотрио списе предмета и испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, у смислу члана 451. став 1. ЗКП, па је по оцени навода и предлога из жалби, одговора на жалбу, као и писаног изјашњења јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу и објашњења изнетих на седници већа, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА се другостепена пресуда, побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4 ЗКП, навођењем да је у доношењу побијане пресуде учествовала судија који се морала изузети по закону јер постоји сумња у њену непристрасност, с обзиром да је у више фаза и у различитим улогама одлучивала према окривљеном.

С тим у вези се истиче да је Мирјана Војиновић, судија Апелационог суда у Крагујевцу одлучивала о жалбама браниоца окривљеног изјављеним против решења о продужењу притвора, и то, решења Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-504/23 од 18.8.2023. године и Кж2-793/23 од 15.12.2023. године, као и решења Кж2-102/24 од 20.2.2024. године, којим је окривљеном укинут притвор и одређена мера забране напуштања стана, у којим је изразила своје убеђење о постојању кривице

окривљеног у вези предметног кривичног дела. Даље се у жалби браниоца окривљеног наводи да се исти судија морала изузети јер је као члан већа учествовала у доношењу решења Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-653/24 од 06.11.2024. године, којим је укинута пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К-32/23 од 08.07.2024. године, којом је окривљени АА ослобођен је од оптужбе, да је извршио продужено кривично дело обљуба са дететом из члана 180. став 1. у вези чл. 61. КЗ.

У вези учествовања судије Мирјане Војиновић у доношењу решења Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-504/23 од 18.8.2023. године, Кж2-793/23 од 15.12.2023. године и Кж2-102/24 од 20.2.2024. године, Апелациони суд као суд трећег степена изнете наводе жалбе браниоца окривљеног АА је оценио као неосноване из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 37. став 1. тачка 1. до 4. ЗКП предвиђене су ситуације у којима се судија или судија поротник мора обавезно изузети од вршења судијске дужности у одређеном предмету, због одређеног односа и повезаности са учесницима у поступку или због претходног поступања у истом кривичном предмету, па је тако, између осталог, у тачки 4) прописано да ће судија бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак ако овим закоником није другачије прописано.

При томе апсолутно битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, постоји ако је у одређеном кривичном предмету у суђењу на главном претресу учествовао судија који је морао бити изузет од вршења судијске дужности – члан 37. став 1. тачка 4. ЗКП, што се односи, између осталог, и на разлог што је у истом предмету учествовао у потврђивању оптужнице.

Међутим, према одредбама члана 210. до 216. ЗКП, односно члана 208. ЗКП, код одлучивања о притвору, односно забрани напуштања стана, потребно је оценити постојање испуњености законом прописаних разлога за одређивање, продужење или укидање наведених мера, у које спада и оцена постојања основане сумње да је окривљени извршио кривично дело, па је тако одредбом члана 211. став 1. ЗКП прописано да се притвор може одредити против лица за које постоји основана сумња да је учинило кривично дело.

При томе одредбом члана 2. тачка 18. ЗКП прописано је да је „основана сумња“ скуп чињеница које непосредно указују да је одређено лице учинилац кривичног дела, а тачком 19. истог члана, прописано је да је „оправдана сумња“ скуп чињеница које непосредно поткрепљују основану сумњу и оправдавају подизање оптужбе.

Из напред наведених законских одредби произилази да учествовање судије у одлучивању о притвору, односно о забрани напуштања стана у истом предмету, по правилу, не представља разлог за његово обавезно изузеће приликом одлучивања о кривици истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору заузео јасан став о кривици окривљеног. Према томе, реч је о фактичком питању које се процењује у сваком појединачном предмету.

У конкретном случају у доношењу решења Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-504/23 од 18.8.2023. године и Кж2-793/23 од 15.12.2023. године, којима је одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног, изјављена на решења суда о продужењу притвора окривљеном, учествовала је судија Мирјана Војиновић као члан већа, односно решења Кж2-102/24 од 20.2.2024. године, којим је одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног против решења којим је окривљеном укинута притвор и одређена мера забране напуштања стана, као председник већа.

Тачно је да се у образложењу решења Кж2-102/24 од 20.2.2024. године, наводи да из списка предмета произилази да је окривљени „оправдно сумњив“ да је извршио продужено кривично дело обљуба са дететом из члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ.

Међутим, у наведеном решењу нису цењени нити образлагани докази у вези оправдане сумње да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет, потребне за оптужење, већ је постојање оправдане сумње као степена сумње потребног за подношење оптужнице само констатовано, па се учествовање судије Мирјане Војиновић у доношењу наведеног решења, не може поистоветити са улогом судије који је учествовао у потврђивању оптужнице у смислу члана 37. став 1. тачка 4. ЗКП.

Наиме, веће другостепеног суда се бавило само оценом испуњености законом прописаних разлога за одређивање мере забране напуштања стана према окривљеном у смислу чланова 208. и 211. став 1. тачка 3. ЗКП и осим констатације о постојању оправдане сумње у односу на кривично дело описано у оптужници, није изразило став у погледу кривице окривљеног, који би довео у сумњу питање непристрасности именованог судије у односу на касније мериторно одлучивање. Из наведених разлога, по налажењу Апелационог суда, учествовање наведене судије у ранијим фазама поступка, код одлучивања о притвору и мери забране напуштања стана, не доводи у питање претпоставку њене непристрасности приликом доношења побијане пресуде, па се неосновано жалбом браниоца окривљеног АА наводи да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП.

Исто тако, по налажењу Апелационог суда као суда трећег степена нема законских разлога предвиђених чланом 37. став 1. тачка 4. ЗКП, за изузеће судије Мирјане Војиновић која је учествовала у доношењу решења Апелационог суда као другостепеног суда Кж1-653/24 од 06.11.2024. године, којим је први пут укинута првостепена пресуда и предмет враћен на поновно суђење, с обзиром на то да је таква одлука донета у оквиру законом прописаних овлашћења другостепеног суда и у складу са његовом улогом у поступку испитивања правилности и законитости првостепене одлуке. Наиме, чињеница да је иста судија учествовала у претходном укидању пресуде не представља сама по себи ни процесну сметњу, ни околност која може довести у сумњу њену непристрасност, с обзиром да не подразумева постојање унапред формираног става о исходу поступка, па стога не може бити основ за њено изузеће у каснијем одлучивању, када се предмет по поновној жалби поново нађе пред другостепеним судом. Ово из разлога што сврха института изузећа није да доведе до неоправданог и формалног искључивања судије из поступка због њеног претходног процесног учешћа, већ да обезбеди стварну, конкретну и основану гаранцију непристрасности, што у оваквој ситуацији није доведено у питање.

Апелациони суд као суд трећег степена налази да су неосновани наводи жалби јавног тужиоца и браниоца окривљеног да побијана пресуда садржи битну

повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, јер је по оцени овог суда изрека пресуде јасна, разумљива и садржи потпун опис радње извршења из којег произилазе сва законска обележја кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим.

Апелациони суд, као суд трећег степена такође налази да се другостепена пресуда неосновано побија жалбом јавног тужиоца због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП. У том погледу, жалбом се истиче да пресуда, у делу у коме је образложено због чега окривљени АА није оглашен кривим за продужено кривично дело обљуба са дететом из члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ, нема разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, односно да су дати разлози нејасни и у знатној мери противречни.

Међутим, супротно овим жалбеним наводима, Апелациони суд као суд трећег степена налази да су у образложењу другостепене пресуде, о свим чињеницама од значаја за доношење пресуде, дати довољни, јасни и међусобно непротивречни разлози, из којих произлази закључак да је окривљени извршио кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ, као и које је конкретне радње предузео ради извршења наведеног кривичног дела.

Осим тога, конкретизујући претходне жалбене наводе, јавни тужилац у жалби указује да се побијају чињенице које су биле предмет доказивања, онако како их је утврдио другостепени суд, сматрајући да су управо те чињенице послужиле као основ за погрешне чињеничне и правне закључке. У суштини, жалбом се доводи у питање оцена изведених доказа и истиче да је другостепени суд неосновано одбио да прихвати да је постојала комуникација путем размене порука мобилним телефоном у вези са сексуалним односима које су окривљени и оштећена имали или намеравали да имају, те се указује да је, оглашавајући окривљеног кривим за кривично дело из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ, суд погрешно применио кривични закон.

Изнете жалбене наводе, Апелациони суд као суд трећег степена оцењује као неосноване, с обзиром да је другостепени суд правилном оценом изведених доказа ближе означених у образложењу побијане пресуде, цењених појединачно и међусобној повезаности, на несумњив начин утврдио да је окривљени, дана 30.12.2022. године, око 12,00 часова, извршио полну радњу са дететом, оштећеном ББ, рођеном 21.01.2011.године, тако што је у центру ... држао за руку и око струка и више пута љубио у уста и док је водио ван насеља, све како би задовољио свој полни нагон, што је узнемирило грађане који су позвали полицију, након чега је окривљени ухапшен, при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење, а његова способност да схвати значај свој дела и да управља својим поступцима била је смањена, али не битно и био је свестан да је његово дело забрањено.

По налажењу Апелационог суда као суда трећег степена, другостепени суд је свестраном оценом свих изведених доказа, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, тиме што је закључио да се, осим напред описаних полних радњи, није могло на поуздан начин и ван сваке разумне сумње утврдити да је окривљени АА извршио кривично дело за које је оптужен, односно да се није могло са несумњивом извесношћу утврдити да је уз претходну сагласност оштећене више пута са њом имао полни однос.

Апелациони суд, као суд трећег степена, такође налази да су неосновани наводи из жалбе браниоца окривљеног да је другостепени суд погрешно утврдио постојање субјективног елемента кривичног дела недозвољене полне радње, истичући да није утврђено да су радње окривљеног биле усмерене ка задовољењу његовог

полног нагона. С тим у вези, истиче се да се комисија вештака психијатријско-психолошке струке изјаснила да код окривљеног није утврдила поремећаје у сфери сексуалног нагона, те је, по ставу жалбе, неприхватљив закључак другостепеног суда да је окривљени, као лице код кога нису утврђени такви поремећаји, вршио полне радње са дететом од једанаест година ради задовољења свог полног нагона.

Апелациони суд као суд трећег степена, супротно наводима из жалбе браниоца окривљеног, налази да је другостепени суд правилно утврдио да је окривљени предузео радње према оштећеној наведене у изреци побијане пресуде управо у циљу задовољења свог полног нагона, при чему је његов умишљај обухватао и свест да врши недозвољене полне радње са лицем које није навршило четрнаест година, односно са дететом, при чему је способност окривљеног да схвати значај свој дела и да управља својим поступцима била смањена, али не битно, због елемената поремећаја у структури личности, на терену физиолошке тупости, као и да је био свестан да је његово дело забрањено. Исто тако и по налажењу овог суда, без значаја је пристанак оштећене на полне радње, с обзиром да се ради о детету које због свог узраста није могло да схвати значај таквих радњи, као што је без утицаја, у конкретном случају, пристанак мајке детета за вршење полних радњи окривљеног са оштећеном.

Апелациони суд као суд трећег степена такође налази да су неосновани наводи из жалбе браниоца да је окривљени био у стварној заблуди у погледу узраста оштећене. По оцени овог суда, другостепени суд је несумњиво утврдио да је окривљени знао да је оштећена лице млађе од четрнаест година, јер се из исказа оштећене и њене мајке, сведокиње ГГ, утврђује да су му јасно рекле да оштећена има једанаест година. Стога је окривљени био свестан њених година, па се као неосновани оцењују жалбени наводи браниоца да је окривљени био у стварној заблуди, сматрајући да оштећена има више од четрнаест година.

Апелациони суд као суд трећег степена је ценио и остале наводе из жалби јавног тужиоца и браниоца окривљеног АА који се односе на утврђено чињенично стање, па налази да су исти неосновани и без битног утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице како у погледу објективних тако и у погледу субјективних обележја кривичног дела правилно и потпуно утврђене, по оцени Апелационог суда као суда трећег степена, другостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи окривљеног АА и правном квалификацијом као у изреци побијане пресуде, правилно применио кривични закон, тако да се другостепена пресуда неосновано побија жалбама јавног тужиоца и браниоца окривљеног због повреде кривичног закона.

Испитујући другостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, у вези жалби јавног тужиоца и браниоца окривљеног, Апелациони суд као суд трећег степена налази да су жалбе неосноване.

Приликом одмеравања казне другостепени суд је правилно ценио околности од значаја за изрицање казне, односно од утицаја да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности), те правилно на страни окривљеног ценио као олакшавајуће околности, да раније није осуђиван, да је млађе животне доби, да је отац једног малолетног детета, при чему је, по оцени овог суда, требало ценити и као олакшавајућу околност да је кривично дело извршио у стању смањене урачунљивости, али не битно, док отежавајуће околности на страни окривљеног није нашао, па га је осудио на казну затвора у трајању од једне године и четири месеца уз урачунавање

времена проведеног у притвору, као и времена проведеног на мери забране напуштања стана, како је то наведено у изреци другостепене пресуде.

Дате разлоге другостепеног суда у вези висине изречене казне, прихвата и овај суд, налазећи да је казна затвора одмерена окривљеном АА сразмерна тежини извршеног кривичног дела и кривици окривљеног, те да је иста нужна и довољна да се у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4. став 2. КЗ, оствари сврха кажњавања из члана 42. КЗ, па су супротни наводи за изрицање строже казне од стране јавног тужиоца и блаже кривичне санкције од стране браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Побијајући другостепену пресуду у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, у жалби браниоца окривљеног истиче се да је другостепни суд обавезао окривљеног да надокнади трошкове поступка, иако је бранилац у завршној речи предложио да се окривљени ослободи од њиховог плаћања, имајући у виду да окривљени издржава малолетно дете, да је незапослен, да живи у условима сиромаштва и зарађује обављајући надничарске послове. Наводи се и да су трошкови поступка у значајној мери проузроковани радњама поступајућег тужилаштва, које је окривљеног теретило за продужено кривично дело обљуба са дететом из члана 180. став 1. КЗ, те да би трошкови били неупоредиво мањи да му није било стављено на терет дело које окривљени није учинио, што је током поступка и утврђено.

Наиме, одредбом члана 264. став 1. ЗКП је прописано да ће суд кад окривљеног огласи кривим, изрећи у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка, док је ставом 4. истог члана прописано да у одлуци којом решава о трошковима, суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 1. тачка 1) до 6) и тачка 9) овог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног саветника, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног и лица која је он дужан да издржава, а ако се ове околности утврде после доношења одлуке о трошковима председник већа, односно судија појединац може посебним решењем ослободити окривљеног од дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Имајући у виду напред цитиране законске одредбе, Апелациони суд као суд трећег степена налази да су жалбени наводи браниоца окривљеног којим се побија одлука о трошковима кривичног поступка неосновани. Наиме, према налажењу овог суда, другостепени суд је правилно окривљеног обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка, будући да је у конкретном случају донета осуђујућа пресуда, при чему чињеница да је оглашен кривим за блаже кривично дело од оног које му је стављено на терет оптужницом, не представља основ за доношење одлуке да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда. Осим тога из списка предмета произилази да плаћањем трошкова неће бити доведено у питање издржавање окривљеног као ни издржавање лица која је по закону окривљени дужан да издржава.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, на основу члана 457. ЗКП, одлучио је као у изреци пресуде.

**Записничар,
Весна Митревска,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радоман Спарић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Весна Алексић**